

Notes breus

TRAVES

L'Ajuntament de Barcelona ha ajornat el pagament dels interessos del seu deute. L'alcalde i el president de la Comissió de Finances han anat a Madrid per tal de donar una satisfactòria solució al conflicte i han tornat sense resoldre'l. Hi anaren per diners i tornen amb bones esperances.

L'Exposició Internacional compromet enormement les finances de la metròpoli catalana. Les folles fastuositats de la dictadura ultrapassen les possibilitats econòmiques del municipi barceloní, el qual es troba avui en una situació difícil. Els homes que, per la voluntat popular es troben ara al govern de la ciutat, han d'endagar la marxa econòmica de Barcelona, amb totes les traves, amb totes les dificultats que les disbauxes dictatorials anaren acumulant.

Quan hom tractà de satisfer la vanitat dels homes de la Dictadura, arreu trobà tota mena de facilitats per tal d'excedir-se en sumptuositats inútils; per a posar remei a les nafres que les disbauxes dictatorials han produït, l'Ajuntament de Barcelona xoca amb dificultats que deuran ésser vençudes, però que no havien de presentar-se. Hom dirà que els homes no són els mateixos i els temps són uns altres. És cert; però tampoc no són els mateixos els homes que tenen la responsabilitat del govern barceloní, i si en els temps dels desgavells, els homes d'ací tingueren bons col·laboradors amb la gent d'allà, per quina raó en els dies de les reparacions no han de trobar-se idèntiques facilitats?

Es que hom volia que l'Ajuntament de Barcelona, que el partit que té la majoria del Consistori donés proves d'incapacitat governamental i optés per solucions més compromeses? Es que hom volia que emprés actituds demagògiques per tal de fer-ne derivar dubtoses actuacions polítiques?

A l'Esquerra Catalana la veiem prou capacitada per a donar les solucions pertinents, a despit de tots els comentaris i contra les dificultats polítiques i burocràtiques que, en perjudici del crèdit de la metròpoli catalana, vulguin crear-li els enemics de Catalunya.

XEIX

Els soldats de quota

Malgrat dels bons oficis de l'Alcaldia, del diputat senyor Simó i de tothom qui ha realitzat gestions prop de l'admirable i admirat ministre de la Guerra senyor Azanya, els soldats de quota que prestaven servei a Reus, varen marxar a continuar-lo a Barcelona i a l'hora en què escrivim no sabem que hagin tornat, ni tenim esperança que tornin en tant no hagin complert amb els llurs deures militars.

Com a reusencs, com a amics o familiars dels quotes locals que les reformes decretades pel ministeri de la Guerra han exiliat, deplorem sincerament el fet lamentable que trenca el ritme de la vida familiar i obliga a despeses i sacrificis amb els quals els perjudicats no comptaven. Com a ciutadans d'un Estat que es disposa a corregir errors mortals per tal d'entrar en una vida nova més austera i digna que la passada, sentim com renaix en el nostre pit l'esperança de la cobejada regeneració.

Si les gestions realitzades en nom de Reus haguessin obtingut èxit; si Reus hagués aconseguit que per mercè, per influència, s'hagués decretat una excepció en profit dels nostres soldats, de ben poca cosa hauria servit el canvi de règim. La República, no deu, no pot establir preferències per ningú; tothom deu ésser pràcticament igual davant la llei; i si Vilanova, Vilafranca, Manresa, Vich, Tortosa, Granollers, Valls i tantes altres poblacions com es troben en el mateix cas, han vist partir els seus soldats, Reus ha de resignar-se amb la mateixa sort; Reus no ha de voler una situació de privilegi puix que aquesta avantatge d'ara esdevindria fatalment feridora preterició el dia que un alcalde o un diputat d'altre indret tinguessin més influència que no pas els nostres.

Mentre la llei sigui ben apicada, ningú no pot queixar-se de què qui pugui n'exigeixi el cabal compliment. A allò que tots els pobles tenen dret és a protestar contra la llei si aquesta es creu injusta o perjudicial al país. Per tant, les campanyes en profit d'una més còmoda prestació del servei militar no deuen tenir un sentit ni una orientació d'egoisme o conveniència localista.

Hem de tenir present que les altres poblacions al·ludides estimen, tant com nosaltres, els llurs fills i tenen plantejats els mateixos conflictes d'ordre familiar i econòmic que a nosaltres ens anguniegen. No hem de voler, doncs, ésser més ni ésser menys que les poblacions germanes i, en conseqüència, si una acció volem portar a terme per tal d'obtenir el que ens convé, aquesta acció deu ésser generosa i de conjunt, per tal de fer honor al nostre sentiment d'equanimitat, i a la vegada per respecte a aquest home que gràcies a la serena aplicació de la seva audàcia intel·ligent ha deslliurat Espanya del pop monstruós del militarisme, que anava ofegant el país.

Si malgrat tot el que es faci, els quotes de Reus han de soportar el sacrifici de passar unes setmanes a Barcelona, poden ben resignar-se amb la seva sort perquè aquestes molèsties que els hi han estat imposades, seran la més clara demostració de què s'ha bandejat dels nostres costums polítics el sistema nefast del favoritisme i ha començat a imperar el de l'equitat i el de la justícia que és el què fa dignes els homes i grans els pobles.

Nosaltres volem, i tenim l'esperança de què la nostra voluntat mereixerà satisfacció, que es doni a les presents ratlles el valor just que les mateixes tanquen; nosaltres volem que siguin llegides i meditades serenament, per tal que ningú es vegi temptat de cometre la niciesa de convertir la qüestió dels soldats en un afer polític. Seria pecat imperdonable que algú pretengués mercadejar amb el sentimentalisme popular.

L'afer dels soldats, al nostre entendre, no pot ni deu constituir bandera de combat civil.

Nosaltres en parlem en termes d'una màxima sinceritat i no ens espanta el perill que en aquest moment la nostra veu no sigui grata a tothom.

Improvisacions

EL TELEFON. — El timbre del telèfon resta mut i el seu mutisme em produeix la mateixa sensació de tristesa que experimento quan per malaltia o altra causa cessen les entremaliadures del brivall que ordinàriament em destorba i amoïna, quan menys predisposat estic a sofrir les seves impertinències. Enyoro el brivall malalt com enyoro el sonar del timbre del telèfon, perquè encara que sovintment un i altre vinguin a trencar-me les oracions, si els necessito per relacionar-me amb l'exterior em serveixen admirablement.

El brivall no pot fer més que de recader; el telèfon, en ordre a utilitat, mereix la meua preferència perquè em posa en comunicació directa amb el meu interlocutor.

Es per això que el telèfon, més encara que el brivall, dona la sensació de companyia. Amb ell a prop i en servei actiu, hom no sent la nostàlgia de la soletat perquè sap que quan ho desitgi podrà refocillar-se amb la conversa estimulante de l'amic o de l'amiga; rebre serveis estimables, concertar negocis, esvair dubtes, crear rezels, empetir el món, esborrar distàncies fins al punt d'establir diàleg amb el corresponsal llunyà o fins a l'extrem de conèixer, hora per hora, el curs de la malaltia del fill absent!

Oh, telèfon, meravella de meravelles. Sense tu el pèndol social canviaria de ritme.

Els aventatges del telèfon es mesuren per la falta que ens fa quan no podem utilitzar-lo. La vaga que ahir va iniciar-se va portar una tal pertorbació a la vida comercial, que hom no sap com aquesta podria endegar-se sense el concurs del misteriós fil-ferro que posa en contacte els diversos elements que ballen el so que Mercuri toca.

I encara del mal el menys si tot quedava reduït a dificultats d'ordre econòmic. El diner que la vaga pugui fer perdre no té cap importància davant del malalt que perdrà la vida perquè el metge no ha pogut ésser cridat oportunament a causa de la paralizació de les comunicacions telefòniques.

Aquesta vaga de telèfons demostra com és indispensable que siguin socialitzats tots els serveis públics. Altrament els gaudirem a precari.

IGNOT